

Homilie Benedikta XVI. – mše svatá 21.8.11

Drazí mladí,

Slavením eucharistie vrcholí tyto Světové dny mládeže. Když hledím na vás, kteří jste přišli v tak obrovském počtu ze všech částí světa, plní se moje srdce radostí, pomyslím-li na zvláštní sympatie, s nimiž na vás hledí Ježíš. Ano, Pán vás má rád a nazývá vás svými přáteli (srov. *Jan 15,15*). Jde vám vstříc a touží vás doprovázet na vaší cestě, aby vám otevřel brány naplněného života a dal vám účast na svém niterném vztahu s Otcem. My, ze své strany, vědomi si velikosti Jeho lásky, toužíme s maximální velkodušností odpovědět na toto znamení Jeho lásky úmyslem sdílet s druhými radost, kterou jsme obdrželi. I v současnosti se jistě mnozí cítí přitahováni postavou Krista a touží jej lépe poznat. Cítí, že On je odpovědí na jejich osobní neklid. Kým je však doopravdy? Jak je možné, že někdo, kdo žil na zemi před tolika lety, má dnes co do činění se mnou?

V evangeliu, které jsme vyslechli (srov. *Mt 16, 13-20*), jsou popsány dva odlišné způsoby, jak poznat Krista. První je vnějškové poznání, typické pro běžné mínění. Na Ježíšovu otázku: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ učedníci odpovídají: „Jedni za Jana Křtitele, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků“. To znamená, že Kristus je považován za osobnost, jež je v náboženském smyslu větší než ty doposud známé. Ježíš se potom obrací na učedníky osobně a ptá se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpoví prvním vyznáním víry: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha“. Víra přesahuje pouhá empirická či historická data a je schopna chápat do hloubky tajemství Kristovy osoby.

Víra však není plodem úsilí a rozumu člověka, nýbrž darem Boha: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec.“ Pochází z iniciativy Boha, který nám zjevuje své nitro a vybízí nás k účasti na svém vlastním božském životě.

Víra nepodává jen nějaké informace o Kristově totožnosti, nýbrž umožňuje osobní vztah s Ním, přilnutí celou osobou - inteligencí, vůlí a city - k obsahu toho, co Bůh zjevuje o sobě samém. Otázka „A za koho mě pokládáte vy?“ tak vlastně vyprovokovala učedníky, aby ve vztahu k Němu přijali osobní rozhodnutí. Víra a následování Krista spolu úzce souvisejí. A vzhledem k tomu, že víra umožňuje následovat Mistra, musí se upevňovat a růst, prohlubovat a zrát v míře, v jaké se tento vztah s Ježíšem, důvěrnost s Ním, zintenzivňuje a umocňuje. Také Petr a ostatní apoštolové museli jít touto cestou. Teprve setkání se zmrtvýchvstalým Pánem jim otevřelo oči k plné víře.

Drazí mladí, také dnes se Kristus obrací na vás se stejnou otázkou, kterou položil apoštolům: „A za koho mne pokládáte vy?“. Odpovězte mu velkodušně a směle, jak to přísluší vašemu mladému srdci. Řekněte mu: Ježíši, vím, že jsi Boží Syn, který dal svůj život za mne. Chci tě následovat věrně a nechat se vést tvým slovem. Znáš mne a máš mne rád. Důvěřuji ti a svůj život vkládám do tvých rukou. Chci, abys byl silou, která mi je oporou, radostí, která mne nikdy neopustí. Ve své odpovědi na Petrovo vyznání mluví Ježíš o církvi: „A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev.“ Co to znamená? Ježíš staví církev na skále Petrovy víry, jež vyznává Kristovo božství.

Ano, církev není pouhá lidská instituce jako každá jiná, ale těsně se pojí s Bohem. Sám Kristus se k ní vztahuje jako ke „své“ církvi. Není možné odtrhávat Krista od církve, jako není možné oddělovat hlavu od těla (srov. *1 Kor 12,12*). Církev nežije sebou, nýbrž Pánem. On je přítomen uprostřed ní, dává jí život, pokrm a sílu.

Drazí mladí, dovolte mi, abych vás jakožto Petrův nástupce, vyzval k posílení této víry, kterou nám předali apoštolové. Postavte Krista, Božího Syna do středu svého života. Dovolte mi však také, abych vám připomněl, že následovat Ježíše ve víře, znamená putovat s Ním ve společenství církve. Nelze následovat Ježíše osamoceně. Kdo podlehne pokušení jednat „na vlastní konto“ či žít vírou podle individualistické mentality, která převládá ve společnosti, vystavuje se riziku, že se nikdy neseťká s Ježíšem Kristem anebo skončí následováním Jeho falešného obrazu.

Mít víru znamená opírat se o víru bratří, a stejně tak tvoje víra slouží víře druhých jako opora. Prosím vás, drazí přátelé, abyste milovali církev, která vás zrodila k víře, která vám pomohla lépe poznat Krista, která vám dala objevit krásu jeho lásky. Pro růst vašeho přátelství s Kristem je zásadní, abyste se radostně začleňovali do farností, společenství a hnutí, a stejně tak se účastnili každou neděli eucharistie, často přistupovat ke svátosti smíření a pěstovat modlitbu a rozjímání Božího Slova.

Z tohoto přátelství s Ježíšem se také rodí podnět, který vede k vydávání svědectví o víře v nejrůznějších prostředích, včetně těch, kde se vyskytuje odmítání a lhostejnost. Není možné setkat se s Kristem a nedat jej poznat druhým. Nenechávejte si Krista pro sebe! Předávejte druhým radost svojí víry.

Svět potřebuje svědectví vaší víry, určitě potřebuje Boha. Myslím, že vy mladí, kteří zde zastupujete pět kontinentů, jste podivuhodným důkazem plodnosti Kristova příkazu církvi: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu“ (Mk 16,15). Také vám náleží mimořádný úkol být učedníky a misionáři Krista v různých zemích a státech, kde žije množství mladých, kteří touží po velkých věcech, a když objeví ve svých srdcích možnost autentičtějších hodnot, nenechají se svést falešnými sliby takového životního stylu, který postrádá Boha.

Drazí mladí, modlím se za vás z celého srdce. Svěřuji vás Panně Marii, aby vás provázela stále svou mateřskou přímluvou a učila věrnosti Božímu Slovu. Prosím vás také, abyste se modlili za papeže, aby jako Petrův nástupce mohl dále utvrzovat své bratry ve víře. Kéž se v církvi všichni, pastýři i věřící, každodenně více přibližují Pánu, aby rostli ve svatosti života a účinně tak dosvědčovali, že Ježíš Kristus je opravdu Syn Boží, Spasitel všech lidí a živý zdroj jejich naděje.
Amen